

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. Christus oblatam à Iudæis crucem accipit. Non quæsitæ cruces
sunt magis exquisitæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

HAC HEBDOMADE, quæ dicitur Passionis, quidquid à prætorio Pilati, usque ad Crucifixionem in Calvaria monte, & ipsam crucis erectionem, gestum est, ita consideratur; ut in unaquaque consideratione aliquod fulgeat Crucis mysterium, id est, ex ipsa re nota & manifesta, quæ geritur, alia quædam latens gerenda eruatur, & inde ad proxim Veritates formentur.

FERIA SECUNDA.

CHRISTUS OBLATAM A JUDÆIS

Crucem accipit.

Iesum tradidit voluntati eorum. Luc. 23.

VERITAS PRACTICA.

Non quæsitæ Cruces, sunt magis exquisitæ.

RATIO EST, quia cruces, quæ purius mortificant & alios crucis ferenda fines melius inducunt, sunt magis exquisitæ.

Sed non quæsitæ cruces, crucis ferenda fines melius inducunt.

Ergo sunt cruces magis exquisitæ: Ex qua conclusione nonnulla alia Veritates Practica deducuntur.

I. PUNCTUM.

Cum supplicium crucis non nisi Latronibus & Homicidis ex lege Judæorum decerneretur, quid est, quod Christo crucem parant, qui horum neutro crimine ab eis unquam fuit accusatus? Vix alia reddi causa potest, nisi quia hoc supplicii genus erat crudele, ignominiosum & lentum, sicque sperabant infensæ ejus hostes, illum facilius posse proponere populo deridendum, cum maxime duo alii latrones simul essent crucifigendi: *Morte turpissima, inquebant, condemnemus eum.* En ergo Dominus Iesus voluntati eorum traditus, non modo mortem non recusat, sed nec ipsum mortis genus, nec quantumlibet gravem & ponderosam Crucem, quam ejus imponunt humeris ad locum usque supplicii bajulandam.

Hic hodie consistamus, & primum crucis mysteriū evoluamus, quò erudimur ex multis crucibus, quæ nobis in hac vita sunt ferendæ, eas esse demum meliores, quæ Cruci Christo impositæ sunt similiore, seu quæ minus à nobis eliguntur. Hoc imprimis documentum est utile & pernecessarium iis omnibus, qui sese mortificationi dedunt; Facile quidem ferent, quas sibi eligunt & imponunt cruces, sed quæ aliunde occurrunt ferendæ, sive ab officio, sive à Superioribus, seu altercunque à Deo missis, minus libenter acceptant. Quamobrem, hæc attentè Veritas expendenda: *Non quæsitæ Cruces sunt magis exquisitæ: Id est, Sap. 2. 1* sunt aliis præstantiores, sunt magis æstimandæ & libentius acceptandæ.

Cur enim acceptandæ cruces? Quis eorum finis & quod tandem bonum? Certè quæcunque illud sit, per quas cruces illud bonum melius inducetur, meliores dicendæ sunt præ aliis omnibus, & magis exquisitæ cruces. Nā hæc est bonitas instrumenti, & excellentia cujuslibet medii ad aliquem finem, ut illum suum finem inducat; Unde quò efficacius illum inducet, eò erit excellentius medium & aptius instrumentum: ac proinde cum crucis ferendæ sit aliquis finis, sitque ipsa mortificatio quoddam instrumentum & medium ad perfectionem potius quam sit perfectio: manifestè profectò patet, quod, quæ cruces quæve mortificationes finem hunc generalem aut particularem melius inducent, sint cæteris;

Rom. 8.

ceteris præferenda; Si secundum carnem vixeritis, moriemini; si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis. O quanti fructus in illa vita! o quam pretiosæ cruces, unde illi fructus colliguntur!

II. PUNCTUM.

SED Crucis ferenda finem melius inducunt non quæsitæ Cruces.

Primò quidem cum per Crucem intelligatur quævis afflictio carnis aut spiritus, cumque hic universalis sit afflictionum finis, ut carnem & spiritum hominis subdant Deo: nunquam hæc subjectio sit purius quam per cruces non quæsitæ, dummodo libere acceptentur; quia libera illa crucis & afflictionis acceptatio, quæ ex necessitate fit, est purior & Deo gravior, quam quæ ex mera nostra libertate & electione, quæ involuit semper aliquid naturale & proprium, quod est inquinamentum spiritus, à quo nos Apostolus monet esse mundandos ut perficiamus sanctificationem in timore Dei.

2. Cor. 7.

Deinde verò, si voluntas Dei pro fine spectari debet, ut certè debet: aut si voluntas illa divina requirit à nobis aliquid certi per Cruces & mortificationes nostras, ut profectò requirit, nonne per Cruces non quæsitæ, certiores esse possumus de omni voluntate Dei, quam per nostras quæsitæ & à nobis solum electas? Quis quæsitæ hæc de manibus vestris?

Isa. 1.

hoc ipse Deus à nobis de nostris operibus quærit. An verò æquè certò illi respondere posses, quod, quidquid ex te ipso facis, idcirco facias quia vult, quam quando ex regula tua facis, vel ex obedientia, vel ex necessitate patiendi, quæ est index & interpret Divinæ voluntatis? Ecce in die ieiunii vestri invenitur voluntas vestra, Nunquid tale est ieiunium quod elegi?

Ibid. 5.

Denique, si ad satisfactionem pro peccatis, si ad augmentum Gratiæ & Gloriæ, Cruces sunt institutæ, quis dubitet non quæsitæ cruces ad illos magis præstare fines, quam quæsitæ: cum nemo ignoret jejuniū aut aliquod simile bonum opus ex obedientia susceptum, amplioris esse meriti, quam aliud purè liberum & voluntarium? Nunquid vult Dominus holocausta & victimas, & non potius ut obediat voci Domini? Volebat certè holocausta, sed magis obedientiam.

1. Reg. 15.

holocausta & victimas, & non potius ut obediat voci Domini? Volebat certè holocausta, sed magis obedientiam.

III. PUNCTUM.

NON quæsitæ Cruces sunt igitur magis exquisitæ; Quia finem crucis ferendæ certius & excellentius inducunt, quam quæsitæ; Atque hoc unum est, quod crucem unam exquisitam & excellentem præ alia facit, si excellentius finem suum inducat possitque verius quivis dici, mortificatus quidem carne, vivificatus autem spiritu.

1. Pet. 3.

Hinc porro plures ad praxim deducuntur Veritates, quæ quidem eodem spectant omnes, ut pluris faciamus non quæsitæ illas Cruces quam quæsitæ; sed id variis exponunt modis, ut illa varietate permoti, quod quæritur facilius persuasum habeamus:

Qui quærit Crucem, nec oblatam accipit, non quærit veram Crucem.

Quia videlicet, vera Crux illa est qua offertur.

Qui quærendo Crucem, se invenit: se inveniendo, perdit quod quærit.

Id est, qui proficitur studium mortificandi sui, nec tamen Cruces & mortificationes aliunde impositas & immixtas tam libenter capit quam quæsitæ, seipsum in sua Cruce quærit & invenit, sicque se inveniendo, perdit quod quærebat, nempe fructum & finem mortificandi sui: nam se quætere & invenire tam oppositum est verè mortificationi, quam huius proprium est, nunquam se quætere. Unde illud aliud sequitur, quod est prorsus pudendum & exprobandum:

Qui se in sua Cruce quærit, prævaricatorem se constituit.

Id est, simul ædificat quod destruit. Quærendo enim crucem, perversum sui amorem destruit, at se in sua Cruce quærendo, hunc ipsum sui amorem ædificat, quod est prævaricari, dicente Apostolo: si quæ destruxi, iterum Gal. 2. ædifico, prævaricatorem me constituo.

Postremo, fixum tamenque illud maneat, quod, quæ minus voluntariæ hæcenus & minus nostræ fuerant Cruces seu mortificationes, magis deinceps voluntariæ sint oportet & nostræ; quia cum sint magis conformes Divinæ voluntati & magis exquisitæ, nihil nobis debet esse tam voluntarium tamque nostrum.

nostrum, quam quod ita divinum est. Orig. ligenda res homini, qua Deo carna est. Bonum
& magnitudo patientia, siue Crucis ferendæ, quod amat Majestas Divina commendat.

PRO EADEM FERIA QVADRAGESIMALI.

Ad Evangelium, Quæretis me, & non invenietis. Ioan. 7.

VERITAS PRACTICA.

Verbum Dei non redit vacuum, aut profit
neccesse est recipienti, vel oblit.

In 3. parte, Feria 2. hebdomada 8.

Qui divinam expellunt Sacramentorum gra-
tiam, non minus fortè peccant, quam qui
olim manna repulerunt

In 3. parte, Sabbato hebdomada 13. Et univer-
sum de neglectis Gratiis, pene rota est hebdomada
27. quarta partis.

Si quis sitit, veniat ad me & bibat.

Qui vel uni Creaturæ nimis adhæret, duo
mala facit, de quibus ipse Creator: Me
dereliquerunt fontem aquæ vivæ, & fode-
runt sibi cisternas, cisternas dissipatas quæ
continere non valent aquas.

In 4. parte, Sabbato hebdomada 18. Vbi
Evangelium exponitur.

FERIA TERTIA.

CHRISTVS IMPOSITAM TOLLIT

Crucem: & depositam finit Simoni post
se tollendam.

Et bajulans sibi Crucem exivit in eum, qui dicitur Calvaria locum. Ioan. 19.

Et cum ducerent eum, apprehenderunt Simonem quendam Cyrenensem, & imposuerunt illi
Crucem portare post Iesum. Luc. 23.

VERITAS PRACTICA.

Qui sibi suas, solus, aptat Cruces, vix un-
quam aptas efficiet.

RATIO est, quia nulli aptas Cruces dici possunt,
nisi quæ sunt inter extrema temperata.

Sed qui sibi suas aptat Cruces, si solus aptat, vix
erunt temperata.

Ergo vix unquam aptas efficiet; Ac proinde in
illis voluntariis poenitentis & mortificationi-
bus, alieno potius quam suo quisque fidat con-
silio.

I. PUNCTUM.

ADMIRABILE profus est, Christum Do-
minum neque sibi imposuisse Crucem,
Hæc est pars 2.

neque deposuisse; sed impositam à Judæis
sustinuit & bajulavit, quantum quidem per
vires naturales potuit; Quando verò ultra
nil potuit, tùm deficienti suffectus est Simon
ille Cyrenæus. quem angustaverunt Judæi, ut
tolleret Crucem eius.

Postquàm itaque non nihil affectui & pi-
etati dederis, considerando deplorandum il-
lum statum, quo Christus Dominus à Pilati
prætorio per universam urbem alligatus suæ
Cruci, tractus est & immanissimè tractatus
ab omnibus; Admirare Divinum illud con-
siliū, quo sic imponi & deponi suam cru-
cem Christus permisit, ut documentum hæc
spirituale, & practicam Veritatem tantopo-
re necessariam suo exemplo stabiliret, Ne soli
nobis nostras imponeremus Cruces, sed quid-
quid